

Hej!

Måndag **25 september kl. 19.00** i Magle Konserthus har Lunds Kammarmusiksällskap nöjet att välkomna en av Skandinavien främsta stråkkvartetter, nämligen **Stenhammar Quartet** tillsammans med **Amelia Jakobsson, sopran**.

Stenhammar Quartet grundades 2002 och består av **Peter Olofsson, violin, Per Öman, violin, Tony Bauer, viola och Mats Olofsson, cello**.

Kvartetten har gjort inspelningar av ett 40-tal verk för Sveriges Radios P2, framträtt i TV samt gjort en rad cd-inspelningar.

Allt detta och mycket därtill kan läsas på hemsidan www.stenhammarquartet.com

Amelia Jakobsson har tidigare framträtt i LKMS som cellist. Senast hörde vi henne i Trio Boyarsky, februari 2014. Amelia har sjungit olika operaroller runt om i Sverige men också framträtt som konsertsångerska i Europa, USA och Algeriet.

Läs mer om Amelia på www.malmo chambermusic.com

Program:

Claude Debussy: Stråkkvartett g-moll, op. 10

Hector Berlioz: Ur Les Nuits d'été op. 7: 1. Villanelle 2. Le spectre de la rose 6. L'île inconnue

Paus

Arnold Schönberg: Stråkkvartett nr 2 f-moll op. 10

Se verkbeskrivningen i bilaga samt bilaga med sångtexter till Les Nuits d'été.

Vi kommer alltså få höra Amelia som sopransolist med Stenhammar Quartet i Berlioz, men även i de två sista satserna Litanei och Entrückung av Schönberg. Dessa två verk har för övrigt aldrig framförts tidigare i LKMS (Lunds Kammarmusiksällskap).

Biljettkassan öppnar [kl. 18.30](#). Medlemmar och studerande 100 kr, övriga 200 kr. Ungdomar under 18 år går in gratis.

Välkommen!

Styrelsen

www.lkms.se

Nästa spelafton är [den 9 oktober](#) med *Marmén Quartet* som spelar stråkkvartetter av Haydn, Janacek och Beethoven.

Bilaga till LKMS:s Medlemsutskick inför spelafton den 25 september 2017 med **Amelia Jakobsson och Stenhammar Quartet**. Något om verken som spelas.

Kvällens spelafton bjuder på två stråkkvartetter, som båda, fast på olika sätt, utgör brytpunkter mellan romantik och modernism. De inramar ett mycket typiskt romantiskt verk, Berlioz *Les nuits d'été*.

Debussy, Stråkkvartett g-moll, op. 10

1. *Animé et très décidé* 2. *Assez vif et bien rythmé* 3. *Andantino, doucement expressif*
4. *Très modéré – Très mouvementé et avec passion*
1893

Stråkkvartetten från 1893 tillkom under tiden som Debussy arbetade med sitt publika genombrottsverk *Förspel till En fauns eftermiddag*, ofta betraktat som det första impressionistiska musikverket. Tonarten är den samma som i Griegs stråkkvartett och tydligt påverkad av denne utan några som helst jämförelser i övrigt. Trots detta lär Debussy inte ha varit någon större beundrare av Griegs musik, åtminstone inte under senare år. Verket är exempel på "musique pure", alltså icke-programmatisk musik, men man behöver inte vara insatt i det musikaliska hantverkets finesser för att även i stråkkvartetten uppleva den speciella atmosfär, som lekmannen intuitivt förknippar med impressionism. Liksom Cesar Francks violinsonat och pianokvintett (som säkert varit inspirationskällor) har kvartetten en cyklisk uppbyggnad med motiv som mer eller mindre förändrat går igen i samtliga satser.

Första satsen, *Animé et très décidé*, öppnar direkt med det betydelsefulla huvudtemat. Särskilt de första två takterna med sin melodiska och rytmiska komplexitet är viktiga.

Ytterligare två teman presenteras före sidotemat. Det andra är det melodiskt enklaste:

Sidotemat, föregått av några takter av huvudtemat, är ljuvt:

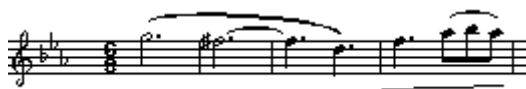

Genomföringen utvecklar i huvudsak detta sidotema men börjar och slutar med huvudtemat. I återtagningen hörs mellan huvudtemat och sidotemat en helt ny melodi i stället för de två som förekom i expositionen. En coda avslutar satsen.

Andra satsen, *Assez vif et bien rythmé*, är närmast att betrakta som ett scherzo. Violan presenterar två gånger en variant av första satsens huvudtema, innan violinen gör sällskap med en motstämma:

Plötsligt hörs i violin 1 det cykliska huvudtemats första takt i s.k. augmentation, d.v.s. med förlängda notvärden (jfr med notexempel 1 ovan). Nu låter det kärva motivet nästan smäktande:

Nya melodiska teman presenteras, det första i cello till ackompanjemang av violans inledningstema:

Ett annat lyriskt tema förs fram av violin 1. Åter känner man igen de första takterna i första satsens cykliska tema.

När den inledande delen återkommer sker det i femtakt och i pizzicato. En kort coda i ursprungstakten avslutar under bortdöende.

Den tredje satsen, *Andantino, doucement expressif* (Dess dur), har en tredelad uppbyggnad. Den inledande delens huvudtema presenteras i violin 1 efter två motivantydningar i violin 2 respektive viola:

Sordineringen ger temat ett speciellt skimmer som bidrar till den mjuka atmosfären. Mittdelen, som går i moll (noterat som ciss-moll), börjar med ett tema i violan, som anknyter till tonerna 7-11 i huvudtemat.

Det följs av ett mera sångbart tema, även det i violan:

Man kan lägga märke till att trioler spelar stor roll i båda teman, liksom för övrigt i hela kvartetten. Mittdelen avslutas med det inledande violatemat innan en återtagning av den betagande första delen avslutar satsen.

Den lugna stämningen fortsätter i Finalens inledning, *Très modéré*; I tonerna känner man igen fraser från den första satsens cykliska tema. Som överledning till satsens snabba huvuddel tjänar ett fugato med efter hand ökande tempo. Huvuddelen, *Très mouvementé*, är rondollik. Öppningstemat tas upp av violan:

Ur den andra takten av detta tema utvecklas stegvis ett nytt:

Den punkterade rytmen i dessa båda teman bildar ackompanjemang till kvartettens cykliska tema, som så småningom uppträder i magnifik augmentation (se ovan, sats 2).

En återtagning av huvuddelens öppningstema leder till en avslutning, där det cykliska temat dyker upp i flera olika varianter, ett värdigt slut på ett mästerverk.

Berlioz, *Les nuits d'été*

1 *Villanelle* 2 *Le spectre de la rose* 3 *Sur les lagunes – Lamento*
4 *Absence* 5 *Au cimetière – Clair de lune* 6 *L'île inconnue*
1840-41

De sex sångerna till texter av grannen och gode vännen, den inflytelserika poeten och litteraturkritikern Théophile Gautier (1811-1872) skrevs först som fristående sånger till pianoackompanjemang, men gavs ut som sångcykel när de några år senare hade klätts i orkesterdräkt. Och det finns ett sammanhang i sångerna som motiverar detta. De handlar om kärlek, begär och längtan och har en tydligt likartad, vemodig atmosfär.

Man vet inte mycket om orsakerna till dess tillkomst. De föll också tidigt i glömska och ”upptäcktes” på nytt under 1900-talet. De hör numera till Berlioz populäraste verk. Det är vanligast att cykeln framförs av sopraner (mezzosopraner) men det finns några studioinspelningar med flera sångare i olika röstläge som delar på sångerna i cykeln.

Texterna i sin helhet finns i en separat fil.

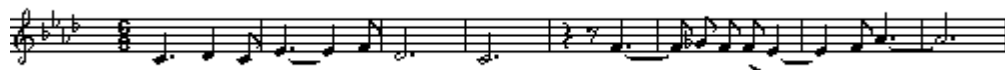
1 I *Villanelle* hyllas våren och kärleken. Sången beskriver lyckan att vandra i naturen hand i hand med den älskade och glädjen att få uppleva blommor, fågelsång och annat djurliv.

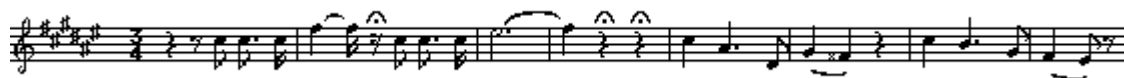
2 *Le spectre de la rose* handlar om en död ros, som uppenbarar sig i en ung flickas dröm. Den sörjer visserligen att den bröts av och inte fick fullborda sitt liv, men gläds också åt sitt slutliga öde. Ett öde som även kungar borde avundas. Den fick nämligen bäras vid den unga flickans bröst på en bal. Nu finns den i paradiset och doften är dess själ. Sången är lång och genomkomponerad liksom nästa sång.¹

3 *Sur les lagunes – Lamento* är en sjömans klagosång över sin döda älskade. Han beklagar det grymma ödet att tvingas segla till havs utan att vara älskad!

4 I *Absence* är berättaren skild från sin älskade som han längtar efter. Den ensammes situation liknas vid en blomma som tvingas leva långt från solljuset.

5 *Au cimetière – Clair de lune* är ytterligare en klagosång över en död älskad.

6 *L'île inconnue* har liksom nr 1 ett gladare innehåll och inramar därmed vemodet i de fyra midsångerna. Sista sången handlar om längtan efter en okänd ö där kärleken är evig.

¹ I en genomkomponerad sång ändras musiken efter strofens textinnehåll. Motsatsen är strofisk, vilket alltså innebär att samma musik återkommer i varje ny strof oberoende av dess innehåll.

**Hector Berlioz *Les Nuits d'été*,
text Theophile Gautier**

Villanelle

Quand viendra la saison nouvelle,
Quand auront disparu les froids,
Tous les deux nous irons, ma belle,
Pour cueillir le muguet aux bois.
Sous nos pieds égrenant les perles,
Que l'on voit au matin trembler,
Nous irons écouter les merles siffler.

Le printemps est venu, ma belle,
C'est le mois des amants béni;
Et l'oiseau, satinant son aile,
Dit des vers au rebord du nid.
Oh! viens donc, sur ce banc de mousse
Pour parler de nos beaux amours,
Et dis-moi de ta voix si douce:
"Toujours!"

Loin, bien loin, égarant nos courses,
Faisant fuir le lapin caché,
Et le daim au miroir des sources
Admirant son grand bois penché,
Puis chez nous, tout heureux, tout aises,
En panier enlaçant nos doigts,
Revenons, rapportant des fraises
Des bois.

Le spectre de la rose

Soulève ta paupière close
Qu'effleure un songe virginal.
Je suis le spectre d'une rose
Que tu portais hier au bal.
Tu me pris encor emperlée
Des pleurs d'argent de l'arrosoir,
Et parmi la fête étoilée
Tu me promenais tout le soir.

Ô toi, qui de ma mort fut cause,
Sans que tu puisses le chasser,
Toutes les nuits mon spectre rose
A ton chevet viendra danser.
Mais ne crains rien, je ne réclame
Ni messe ni De Profundis,
Ce léger parfum est mon âme
Et j'arrive du Paradis.

Mon destin fut digne d'envie,
Et pour avoir un sort si beau
Plus d'un aurait donné sa vie.
Car sur ton sein j'ai mon tombeau,
Et sur l'albâtre où je repose
Un poète avec un baiser
Écrivit : "Ci-gît une rose
Que tous les rois vont jalouser".

Sur les lagunes – Lamento

Ma belle amie est morte,
Je pleurerai toujours;
Sous la tombe elle emporte
Mon âme et mes amours.
Dans le ciel, sans m'attendre
Elle s'en retourna;
L'ange qui l'emmena
Ne voulut pas me prendre.
Que mon sort est amer!
Ah ! sans amour s'en aller sur la mer!

La blanche créature
Est couchée au cercueil.
Comme dans la nature
Tout me paraît en deuil!
La colombe oubliée
Pleure et songe à l'absent;
Mon âme pleure et sent
Qu'elle est dépareillée.
Que mon sort est amer!
Ah ! sans amour s'en aller sur la mer!

Sur moi la nuit immense
S'étend comme un linceul.
Je chante ma romance
Que le ciel entend seul.
Ah ! comme elle était belle,
Et comme je l'aimais!
Je n'aimerai jamais
Une femme autant qu'elle.
Que mon sort est amer!
Ah ! sans amour s'en aller sur la mer!

Absence

Reviens, reviens, ma bien-aimée!
Comme une fleur loin du soleil
La fleur de ma vie est fermée
Loin de ton sourire vermeil.

Entre nos cœurs quelle distance!
Tant d'espace entre nos baisers!
Ô sort amer! Ô dure absence!
Ô grands désirs inapaisés!

Reviens, reviens, ma bien-aimée, *etc.*

D'ici là-bas, que de campagnes,
Que de villes et de hameaux,
Que de vallons et de montagnes,
A lasser le pied des chevaux!

Reviens, reviens, ma bien-aimée, *etc.*

Au cimetière – Clair de lune

Connaissez-vous la blanche tombe
Où flotte avec un son plaintif
L'ombre d'un if?
Sur l'if, une pâle colombe,
Triste et seule, au soleil couchant,
Chante son chant:

Un air maladivement tendre,
A la fois charmant et fatal
Qui vous fait mal
Et qu'on voudrait toujours entendre;
Un air, comme en soupire aux cieux
L'ange amoureux.

On dirait que l'âme éveillée
Pleure sous terre à l'unisson
De la chanson,
Et du malheur d'être oubliée
Se plaint dans un roucoulement
Bien doucement.

Sur les ailes de la musique
On sent lentement revenir
Un souvenir.
Une ombre, une forme angélique
Passe dans un rayon tremblant
En voile blanc.

Les belles de nuit, demi-closes
Jettent leur parfum faible et doux
Autour de vous,
Et le fantôme aux molles poses
Murmure en vous tendant les bras:
"Tu reviendras!"

Oh jamais plus, près de la tombe
Je n'irai, quand descend le soir
Au manteau noir,
Écouter la pâle colombe
Chanter sur la pointe de l'if
Son chant plaintif!

L'île inconnue

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
La voile enfle son aile,
La brise va souffler.

L'aviron est d'ivoire,
Le pavillon de moire,
Le gouvernail d'or fin.
J'ai pour lest une orange,
Pour voile une aile d'ange,
Pour mousse un séraphin.

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
La voile enfle son aile,
La brise va souffler.

Est-ce dans la Baltique?
Dans la mer Pacifique?
Dans l'île de Java?
Ou bien est-ce en Norvège,
Cueillir la fleur de neige,
Ou la fleur d'Angsoka?

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?

Menez-moi, dit la belle,
A la rive fidèle
Où l'on aime toujours!
Cette rive, ma chère,
On ne la connaît guère
Au pays des amours.

Où voulez-vous aller?
La brise va souffler.

Schönberg, Stråkkvartett nr 2 f-dur op. 10

1. Mässig 2. Sehr rasch 3. Litanei: Langsam 4. Entrückung: Sehr langsam
1908

© Copyright 1912 by Universal Edition A.G., Wien/PH229
Reproduced by permission of **Universal Edition A.G., Wien**

Denna kvartett är intressant på flera sätt. Dels har de två sista satserna kompletterats med en sopranstämma, dels är de tre första satserna tonala medan den sista helt saknar tonal förankring. Den kan därför sägas sammanfatta 1900-talets övergång från tonal till icke-tonal musik i ett enda verk. Men de tre sista satserna är också skrivna under en krisartad tid för tonsättaren. Äktenskapet hade börjat krackelera och Schönbergs hustru Mathilde Zemlinsky försvinner under sommaren 1908 från man och två små barn, tillsammans med en ung målare, Richard Gerstl², som Schönberg tagit konstlektioner för. Efter ett par veckor återvänder Mathilde och Gerstl tar några månader senare sitt liv. Det är inte svårt att tänka sig att texten till sopranstämman i sats 3, som är en bön om befrielse från kärlek och åtra, är en spegling av Schönbergs egna känslor vid denna tid. Det skandalartade uruppförandet 1908, ackompanjerades både av busvisslingar från uppretade åhörare och av applåder från ett antal begeistrade anhängare. Kvartetten har dedikationen *Meiner Frau* (Till min hustru).

I partituret från Philharmonia finns en formöversikt, som har använts nedan. Första satsen, *Mässig*, är skriven i konventionell sonatform. Huvudgruppen innehåller två teman. Det första temat presenteras i violin 1

Det andra spelas av violan

Sidogruppen har tre teman. Det första är

Det andra temat är kort och presenteras i violin 1 men vandrar sedan genom stämmorna, ibland inverterat. Det är karakteristiskt och uppträder flitigt i satsen:

Sista temat i sidogruppen delas mellan de två violinerna

Efter ett antal genomlyssningar börjar man känna igen de olika teman som används och kombineras på ett mästerligt sätt. Genomföringen inleds med tema 1, spelat ponticello,

² Richard Gerstl, 1883-1908, österrikisk målare. På grund av sitt korta liv, och att han i samband med sitt självmord brände upp en stor del av sina målningar, finns endast ett 70-tal kända bilder av honom. Han målade under sina sista år i en expressionistisk stil, påminnande om Oskar Kokoschka. Ett porträtt av Schönberg är mycket känt.

vilket skapar en glasig klang. Återtagningen börjar med tema 2 i cellon. I slutet känner man igen sidogruppens korta, andratema (nr 4 av notexemplen ovan).

Den andra satsen är ett snabbt scherzo, *Sehr rasch*. Den inledande scherzodelen har tre teman. Det första temat presenteras av violin 2

Nästa två teman är korta och följer på varandra, åtskilda av den första vilopunkten:

De tre temana blir omedelbart föremål för bearbetning i ordning 1-3. En slutgrupp uppbyggd av tema 1 avslutar scherzodelen. Trion, som är ganska kort, kretsar kring följande snabba tema:

En långsammare överledning i valstakt till scherzodelens repris följer. Till första violins scherzotema nr 3 spelar violin 2 den Wienska slagdänsan: *O, du lieber Augustin, alles ist hin!* (Ack, du käre Augustin, allt är förlorat)³

Detta inslag har tolkats som ett avsked till den tonala musiken, men kan naturligtvis även vara en passande självvironisk kommentar till det ödelagda äktenskapet. Scherzodelen återkommer och följs av en coda. Denna börjar med det första scherzotemat.

För första gången i musikhistorien kompletteras stråkkvartettens närmast okränkbara sammansättning med en sopranstämma. Bara detta var tillräckligt för att göra fundamentalistiska musiktroende upprörda. Satsen har beteckningen *Litanei*, vilket också är namnet på den dikt av Stefan George⁴, som sopranstämman tolkar. Satsens form är tema med variationer. Temat är uppbyggt av 4 motiv hämtade från de föregående satserna.

³ Texten lär vara från 1600-talet och skriven av en Max Augustin, som förlorat alla sina vänner i pesten.

⁴ Stefan George, tysk poet, 1868-1933. Kring honom samlades ett antal författare, konstnärer och intellektuella i en grupp kallad George-Kreis, bl.a. Hugo von Hofmannsthal. En del av Georges tankegods överensstämmelse med de nationalsocialistiska idéerna. Själv tog George avstånd från nazismen och flyttade till Schweiz 1933, kort före sin död. De båda dikterna *Litanei* och *Entrückung* ingår i den Nietzscheinspirerade diktsamlingen *Der siebente Ring* från 1907.

Motiv I (viola) är hämtat från tema 1 i 1:a satsen och motiv II (violin 1 och cello) från tema 2 i 1:a satsen. Motiv III (viola) bygger på en fras från tema 2 i scherzosatsen. Tema IV, som spelas i violin 2 och cello, har stora likheter med tema 2 i 1:a satsen sidogrupp. Temat består av 8 takter liksom var och en av de 5 variationerna. En *Quasi Finale* avslutar. Sångstämman börjar i takt 6 av den 1:a variationen och sträcker sig genom praktiskt taget hela satsen. De 5 variationerna och *Quasi Finale* börjar helt oberoende av diktens 8 strofer. Detta tillsammans med temats komplicerade struktur gör det svårt för en amatörlyssnare att följa med i det musikaliska skeendet. Men musiken är vacker och emotionellt laddad och inbjuder till förutsättningslöst lyssnande.

Litanei⁵

Tief ist die trauer, die mich umdüstert,
Ein tret ich wieder, Herr! In dein haus...

Lang war die reise, matt sind die glieder,
Leer sind die schreine, voll nur die qual.

Durstende zunge darbt nach dem weine.
Hart war gestritten, starr ist mein arm.

Gönne die ruhe schwankenden schritten,
Hungrigem gaume bröckle dein brot!

Schwach ist mein atem rufend dem traume,
Hol sind die hände, fiebernd der mund

Leih deine kühle, lösche die brände,
Tilge das hoffen, sende das licht

Gluten im herzen lodern noch offen,
Innerst im grunde wacht noch ein schrei ...

Töte das sehnen, schliesse die wunde!
Nimm mir die liebe, gib mir dein glück!

Klagovisa

Djup är sorgen som tynger mig.
Åter träder jag in, Herre, i ditt hus...

Lång var resan, trötta är lemmarna,
skrinen är tomma, blott smärtan är full.

Min tunga törstar efter vin.
Hård var striden, stel är min arm.

Unna de vacklande stegen vila.
Bryt ditt bröd för en hungrig gom!

Svag är min andning som ropar i drömmen,
tomma är händerna, munnen yrar.

Låna mig svalka, släck mina bränder,
utplåna hoppet, sänd mig ditt ljus.

Glöden i hjärtat flammar alltfört,
Innerst där inne vakar ett skri.

Döda min längtan, läk mina sår!
Tag bort min kärlek, ge mig din frid.

Sista satsen, med namn efter ytterligare en dikt, *Entrückung*, är icke-tonalt anlagd, men för ett musikteoretiskt oskolat öra är skillnaden inte stor jämfört med föregående sats. Kanske beror detta på att tonsättaren i de två mellansatserna tänjt tonaliteten till dess yttersta gräns. Övergången till sista satsen är alltså inte chockartad på något sätt. Satsen har sonatform och den musikaliska strukturen är mera parallellt bunden till diktens. Först hörs en långsam instrumentell inledning. Schönberg har själv beskrivit denna, som en resa från jorden till en annan planet. Han har i den försökt återge befrielsen från gravitationen och hur passerandet genom molnen i allt tunnare luft utplånar alla jorderlivets sorger ur minnet. Huvudtemat, som sedan följer och presenteras i sopranstämman har texten: *Jag andas luft från andra planeter*

⁵ De tyska substantiven utan versaler i *Litanei* och nästa dikt *Entrückung* är originalens, både i Georges text och i Schönbergs partitur.

Denna text har naturligtvis tolkats som tonsättarens uppgörelse med tonaliteten och att musiken nu inträder i den atonala sfären. Huvudgruppen omfattar de tre första stroforna. Sidotemat börjar med fjärde strofen: *Jag löser mig i toner...*

Den långa genomföringen omfattar stroforna 5-7 + första versraden i strof 8. Återtagningen är starkt förkortad och börjar med den sista strofens två sista rader. En coda utan sång avslutar verket.

Entrückung

Ich fühle luft von anderen planeten.
Mir blassen durch das dunkel die gesichter
Die freundlich eben noch sich zu mir drehten.

Und bäum und wege die ich liebte fahlen
Dass ich sie kaum mehr kenne und du lichter
Geliebter schatten – rufer meiner qualen –

Bist nun erloschen ganz in tiefern gluten
Um nach dem taumel streitenden getobes
Mit einem frommen schauer anzumuten.

Ich löse mich in tönen, kreisend, webend,
Ungründigen dankes und unbenamten lobes
Dem grossen atem wunchlos mich ergebend

Mich überfährt ein ungestümes wehen
Im rausch der weihe wo inbrünstige schreie
In staub geworfner beterrinnen flehen:

Dann seh ich wie sich duftige nebel lüpfen
In einer sonnerfüllten klaren freie
Die nur umfängt auf fernsten bergeschlүpfen.

Der boden schüttert weiss und weich wie molke ...
Ich steige über schluchten ungeheuer.
Ich fühle wie ich über letzter wolke

In einem meer kristallnen glanzes schwimme –
Ich bin ein funke nur vom heiligen feuer
Ich bin ein dröhnen nur der heiligen stimme

Hänryckning

Jag andas luft från andra planeter.
Genom mörkret bleknar de ansikten
som vänliga nyss vände sig mot mig.

Och träd och stigar, som jag älskat, bleknar
så att jag knappt mer minns dem och du, ljusa
älskade skugga – utropare av mina kval –

har nu slocknat helt i djupare glöd
för att efter stridens yra
stiga fram med en from rysning.

Jag löses i toners virvlande vågor
av ogrundat tack och namnlöst beröm
Kravlös ger jag mig åt den stora sucken.

En våldsamt smärta sköljer över mig
i helgelsens rus där kvinnor i stoftet
bönfaller med brinnande rop.

Sedan ser jag hur den blånande dimman
lyfter i solmättad klarnad rymd
som endast famnar fjärran berg.

Marken skälver vit och mjuk som vassla ...
Jag klättrar över oerhörda stup.
Det känns som om jag simmar över

sista molnet i en sjö av kristallklart skimmer –
Jag är blott en gnista av den heliga elden,
blott ett brus i den heliga rösten.

Yngve Bernhardsson